

Hill deg, frelser og forsoner!
Verden deg med torner kroner
Du det ser: jeg har i sinne
Rosenkrans om kors å vinde
Gi meg dertil mot og hell!

Hva har deg hos Gud bedrøet
Og hva elsket du hos støvet
At du ville alt oppgive
For å holde oss i live
Gi deg til oss fullt og helt?

Kjærligheten, hjertegløen
Sterkere var her enn døden.
Du for vår skyld alt forsaker
Og i lydighet du smaker
Korsets død i alles sted.

Akk, nå føler jeg til fulle
Hjertets hardhet, hjertets kulde!
Hva sprang ut av disse fjelle
Navnet verdt til å gjengjelde
Frelser, all din kjærlighet?

Dog jeg tror: av dine vunder
Vell sprang ut til stort vidunder
Mektig til hver stein å velte
Til et isberg selv å smelte
Til å tvette hjertet rent

Derfor ber jeg deg med tårer:
Led den inn i mine årer
Floden som kan klippe velte
Floden som kan isberg smelte
Som kan blodskyld tvette av!

Du som har deg selv meg givet
La i deg meg elske livet
Så for deg kun hjertet banker
Så kun du i mine tanker
Er den dype sammenheng

Ja, jeg tror på korsets gåte,
Gjør det, Frelser, av din nåde.
Stå meg bi når fienden frister
Rekk meg hånd når øyet brister
Si: Vi går til Paradis!

Arnulf av Löwen før 1250
Grundtvig 1837